

Dorien Groot

FRAGMENTENBUNDEL
OVER WAKKER WORDEN EN
ANDERE AARDSE ZAKEN

blij

COLOFON

Titel: BLIJ

Ondertitel: Fragmentenbundel over wakker worden en andere aardse zaken

Auteur: Dorien Groot (dorienisblij.nl)

Redactrice: Juliëtte Tews

Grafisch ontwerp: Josta Bischoff Tulleken

Foto achterzijde: Frans Jong (b4.nl)

Omslag beeldbewerking: Design in Beeld

Eerste druk: maart 2020

Uitgeverij: Paris Books

ISBN nummer: 978-94-93191-06-8

NUR-code: 400

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgeverij Paris Books, Prins Hendrikstraat 28, 2411 CT Bodegraven.

Dorien Groot

FRAGMENTENBUNDEL
OVER WAKKER WORDEN EN
ANDERE AARDSE ZAKEN

blij

APRIL 1983

DE HOOP IS HET BEVEL
DAT JE VERBIEDT TE DENKEN
DAT JE VERLOREN BENT

Els Markink

INLEIDING

Lieve lezer,

Op 1 maart 2017 raakte ik tijdens een proces volledig gefragmenteerd. Ik wist werkelijk niet meer wie of wat ik was en vervolgens 'viel ik in stukken uiteen'. Dit bleek nodig te zijn om de deur – die inmiddels al aardig openstond – het laatste zetje te geven, zodat mijn huis weer volledig geopend was voor mijn langgeleden achtergelaten kleine meisje. Ze is weer thuis. Een wonderschoon proces. Wonderen bestaan.

Het boek wat je hier in je handen hebt noem ik een fragmentenbundel. Fragmenten uit mijn leven; stukken die uit een geheel zijn gelicht. Ik vertel over verliefd zijn op 'gegravelde' tennisschoenen, over de glazen stolp, over het universum en over nog veel meer. Er is geen chronologische volgorde en daardoor is er niet echt een begin en niet echt een eind. Het zijn weergaves van momenten uit mijn leven. Het is een boek zonder paginanummering. Ik heb andere wegwijzers ingezet die jij als lezer eventueel kunt gebruiken om je wegwijs te maken in de verhalen uit mijn leven.

Voordat je de fragmenten induikt vertel ik graag nog iets over hoe de samenstelling tot stand is gekomen. Dit doe ik door middel van een metafoer over auditie doen. Dan licht ik toe waar *BLIJ* voor mij over gaat en beschrijf ik in grote lijnen

hoe mijn leven verliep. Dit zal, vermoed ik, wat meer kader en houvast geven als je straks de fragmenten gaat lezen. Tot slot heb ik nog enkele tips voor onderweg en nodig ik je van harte uit voor een inkijkje in mijn levensreis. Mogelijk stap je zelfs helemaal in en reis je met me mee.

Van heinde en ver, van boven en beneden, van langgeleden en kortgeleden, uit alle hoeken en gaten en windrichtingen werden de fragmenten als magneten aangetrokken om zich te melden voor de auditie. Er was geen houden aan. Ieder die op de betreffende golflengte was afgestemd, kwam als vanzelf bij de verzamelplaats. Het gerucht ging trouwens al heel lang de ronde dat dit bijzondere spektakel binnenkort zou plaatsvinden. Nu was het grote nieuws dan eindelijk door BLIJ zélf aangekondigd: 'Het is tijd om de reis naar buiten te gaan maken, de boeiende en prachtige reis van binnen naar buiten.' BLIJ voelde intuïtief aan dat het precies het juiste moment in de tijd was om zich te manifesteren. Binnen afzienbare tijd zou ze werkelijk het levenslicht gaan zien en zich tonen aan eenieder die belangstelling had. Ze voelde zich vreugdevol en opgewonden om in een aardse vorm te mogen gaan verschijnen.

De auditie verliep uitermate voorspoedig en ieder fragment schikte zich in wat er over hem of haar besloten werd. Heel wat fragmenten konden zo doorlopen en zich gaan voorbereiden op hun scène. Sommige fragmenten kregen het advies om nog even in de wachtkamer te verblijven, totdat de auditiecommissie een besluit had genomen. Andere fragmenten toonden zich en kregen te horen dat ze waarschijnlijk in een ander stuk een rol zouden krijgen. En ook kwamen er in de loop van de tijd nog wat fragmenten langs die letterlijk de revue passeerden en teruggingen naar daar waar ze ooit vandaan gekomen waren. Een volledig natuurlijk en organisch verlopend proces.

Er was geen einddatum om je in te schrijven voor de auditie. Vertrouwend op haar intuïtie sloot de auditiecommissie de uiterste aanmelddatum toen het moment daar was. Alle hoofdrollen, bijrollen, figuranten, rekwisieten, souffleurs en verdere betrokkenen en benodigdheden waren precies op het juiste moment aanwezig om BLIJ te kunnen gaan vertolken. Alles en iedereen was even belangrijk, even bijzonder, even essentieel. Repetities waren niet nodig. Een première zou er niet komen. Het stuk ontvouwde zich als vanzelf in haar unieke vorm. Tijd en ruimte bestonden niet. Er was enkel en alleen maar: proces. Iedereen was ingetuned op het zo vertrouwde uitgangspunt van Alles is één, alles is met elkaar verbonden. Er was nergens oordeel over en niets werd gespaard.

De auditiecommissie van BLIJ bestond uit één persoon, die tegelijkertijd ook de regisseuse was. Dit maakt deze fragmentenbundel dan ook tot een weergave van mijn unieke wezen. Dorien; van Theodora, door God gegeven.

BLIJ gaat over wakker worden en andere aardse zaken. *BLIJ* gaat over hoe de Nieuwe Tijd waarin we leven op aarde, een tijd van groeiend bewustzijn, vraagt om een 'nieuwe' benadering, een overstijgend perspectief met andere uitgangspunten. *BLIJ* gaat over hoe ik in dit aardse leven mijn pad ben gegaan. *BLIJ* gaat over leven en dood, over hoe ik als tiende uit een gezin van elf kinderen op negenjarige leeftijd mijn oudste broer moest verliezen; er was het leven vóór zijn dood en het over-leven na zijn dood. *BLIJ* gaat over hoe mijn jaren met boulimia en anorexia een diepgaande invloed op mijn leven hebben gehad, en zeker ook op mijn familie (maar dat zou een heel andere fragmentenbundel worden als daarover geschreven zou worden), en hoe ik daaruit ben gekomen, door die dingen aan te gaan die ik aan moest gaan.

BLIJ gaat over dat ik op dertigjarige leeftijd het pad van de heling ben opgegaan, het pad van 'ruis op de lijn opruimen'. *BLIJ* gaat over dat ik ontdekt heb dat de kosmos zo veel weet. In mijn horoscoop die getrokken werd vlak voordat ik vijftig werd, stonden bij de twee planetaire retrogrades – belangrijke keerpunten in mijn leven – namelijk: negen jaar en dertig jaar. *BLIJ* gaat over hoe ik mijn verdriet in mijn leven heb kunnen omzetten in vreugde. Hoe ik hoop ben blijven houden dat het weer goed zou komen. Dat ik niet steeds weer 'mijn wakker moest opdraaien', want ik was al zo moe... *BLIJ* gaat over dat ik weer ben kunnen aanhaken op de stroom van levensenergie, de stroom die nooit verloren gaat, er altijd is geweest en er altijd zal zijn. Ik ben wakker geworden.

Op dertigjarige leeftijd ben ik met NLP (Neuro Linguïstisch Programmeren) begonnen, samen met mijn man Bouke. Ik stopte als verpleegkundige en besloot me volledig op NLP te richten; een methodiek over communicatie en persoonlijke ontwikkeling. Vrijwel meteen werd het mijn werk, professioneel ging ik ermee aan de slag. Bijna negen jaar later, toen ik net moeder was geworden, ging het niet goed met me, ik was echt mijn padje kwijt en wist niet meer wat ik moest doen. Een goede vriend van ons begeleidde me met een individuele sessie Systemisch Werken, een familieopstelling. Dit maakte me duidelijk hoe ik verbonden was met mijn overleden broer; ik ontwaakte uit de magische liefde en kwam in de wetende liefde. En vervolgens kon ik het leven steeds meer gaan nemen. *Self-Connection* hielp me te bevrijden uit een aantal patronen die hun oorsprong

bleken te hebben en vastzaten in mijn fysieke lichaam; *the body is wise*. En zo verliep mijn pad verder. Steeds meer ruis heb ik op de lijn opgeruimd. Uiteindelijk waren er nog enkele grote besluiten te nemen die maakten dat ik werkelijk op mijn eigen pootjes kwam te staan; ik eerst. Het voeden van mezelf eerst, en dan pas de ander... Niet gemakkelijk geweest, maar zó nodig om uiteindelijk te kunnen beseffen en te gaan ervaren dat het leven niet gaat over 'van buiten naar binnen', maar 'van binnen naar buiten', dit doordat alles projectie is. Over de angst heengaan. In de overgave. Krachtige spirits hebben mij ondersteund en begeleid op dit pad van overgave, van het werkelijk ervaren dat Alles één is. Tot slot heb ik mogen ervaren hoe ik in mijn *soul purpose* ben gedonderd, mijn zielsbestemming heb gevonden en mijn taken ben gaan vervullen.

In deze fragmentenbundel ben ik openhartig, de schaamte voorbij. Het pad van open en transparante communicatie, het nemen van je eigen verantwoordelijkheid, het feedback geven en ontvangen, met bereidheid als sleutelwoord, werpt haar vruchten af. Sterker nog: ik kan niet meer anders.

Zoals ik al aangaf heeft het woord fragment in deze fragmentenbundel de betekenis van een uit een geheel gelicht stuk. Deze gebundelde fragmenten beslaan een deel van een geheel. Een geheel dat ook nog eens veel verdergaat dan alleen mijn leven. Als auditiecommissie en regisseuse heb ik intuïtief zowel de inhoud geselecteerd als een volgorde laten ontstaan. Geen chronologische volgorde, geen gebruikelijke logica in opbouw. Een verspringen en verplaatsen van de ene locatie naar een andere, van de ene dimensie in een andere. Geen navigatiesysteem wat je hiervoor kunt inschakelen, behalve wellicht die van het zonder verwachtingen instappen in de reis die in deze fragmentenbundel wordt weergegeven. Onderweg kun je wel aan de wegwijzers zien wanneer in mijn leven het fragment zich afspeelde. Mogelijk dat dit je kan helpen te blijven koersen in *BLIJ*. Er staan veel ervaringen in die gaan over universele onderwerpen. Over liefde en loyaliteit, over verlangens, over emoties als schaamte en verdriet. Stukken uit mijn leven ten tijde van mijn anorexia en boulimia kunnen mogelijk heftig zijn, en misschien juist wel helpend voor hen die hier direct of indirect mee te maken hebben of hebben gehad.

Graag nodig ik jou als lezer uit voor een inkijkje in mijn levensreis, en misschien reis je zelfs een stukje met me mee. Ik nodig je uit om te ervaren waar jij onderweg op resonanceert, wellicht in je lijf, in je hart. Misschien herkenning, wellicht afweer, mogelijk roept het vragen op. Er is geen goed of fout, er is geen oordeel.

Er is alleen hoe het voor jou is, hoe jij het ervaart. Er is alleen ieders eigen onderscheidingsvermogen, in jouw hart.

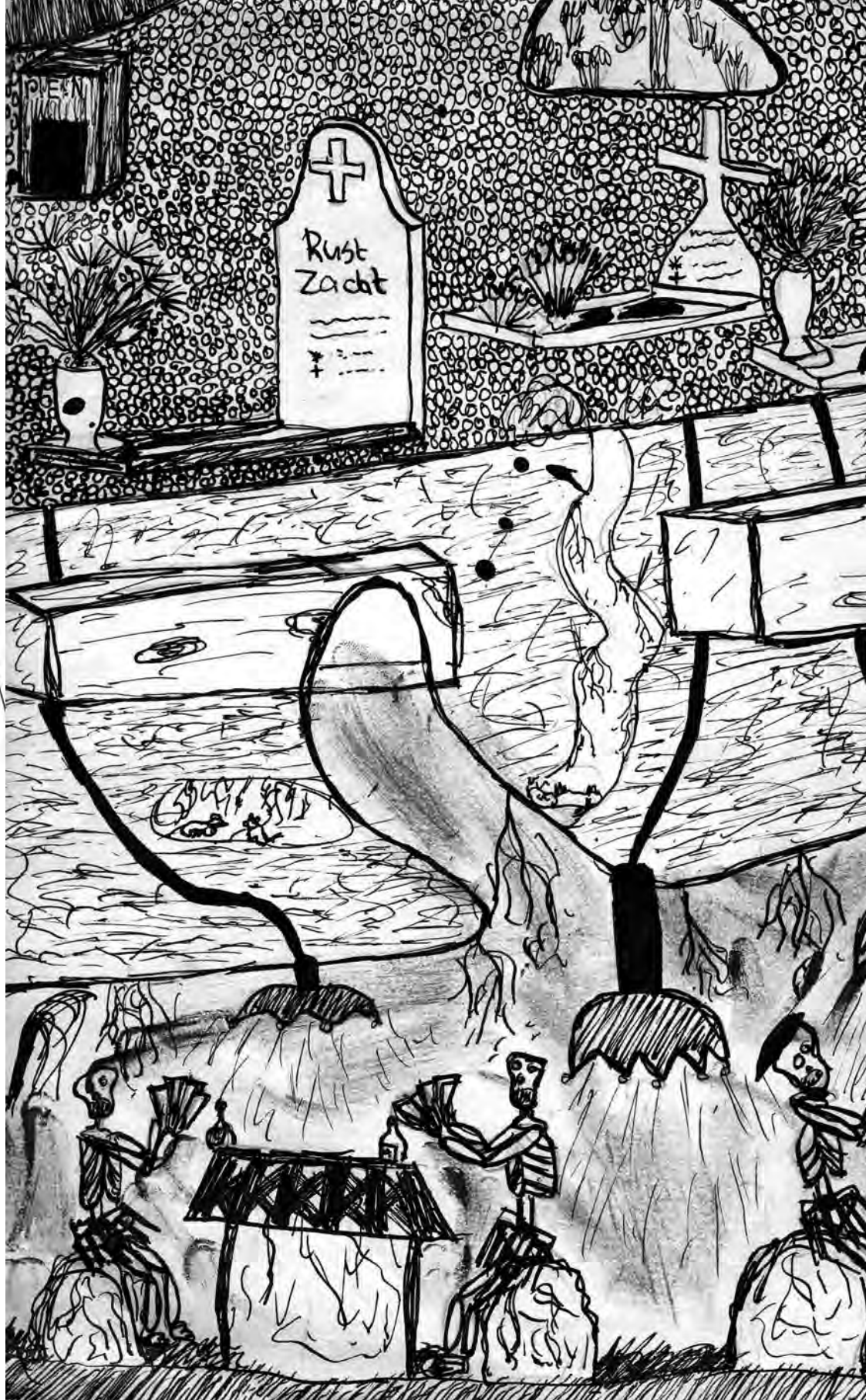
Mocht je op zoek zijn naar handvatten om je te helpen met datgene waar jij in het leven tegenaan loopt of mee worstelt of hoe je het ook noemt, dan hoop ik dat er iets in deze fragmentenbundel staat wat voor jou als handvat kan dienen, een stukje tot steun kan zijn. Dan is *BLIJ* extra blij dat zij de reis van binnen naar buiten is gaan maken. Mijn allergrootste handvat was namelijk uit te reiken naar een ander, om hulp te vragen.

Met vreugdevolle en opgewonden groet,

Dorien

A large, stylized signature in black ink, appearing to be the name 'Dorien' written in a cursive, flowing script.

Dorla G2

WAKKER

'WAKKER!' BRUL IK. IK VOEL ME GELANCEERD UIT IK-WEET-NIET-WAARVANDAAN. TERUG GESMETEN OP DE GROND. HIER ZIT IK, VAN PLATLIGGEND IN ÉÉN RUK OMHOOG. MIJN HAREN SLAAN TERUG IN MIJN GEZICHT ALSOF IK IN EEN AUTO ZIT DIE OPEENS VOL OP ZIJN REMMEN STAAT. KAARSRECHT, KIJKEND IN HET GEZICHT VAN SVEN, DE BEGELEIDER. 'WAKKER!' ROEP IK NOGMAALS, SCHREEUW IK, MAAK IK HEM KENBAAR. 'WAKKER!' IK DRAAI OP MIJN BILLEN NAAR LINKS, KIJK DE VOLGENDE AAN EN ROEP: 'WAKKER!' EN DE VOLGENDE: 'WAKKER!' EN DE VOLGENDE: 'WAKKER!' TOT IK IEDEREEN BEN AFGEGAAN EN SVEN WEER RECHT VOOR ME HEB.

IK SNAP HET. IK WEET HET. IK BEGRIJP HET ZO DUIDELIJK. MET MIJN HANDEN PAK IK ZIJN HOOFD VAST, MET MIJN VOORHOOFD LEUN IK TEGEN ZIJN VOORHOOFD. 'SVEN. IK WEET HET. HOE HET IN ELKAAR ZIT,' ZEG IK IN STACCATO ZINNEN. EN IK PRAAT EN PRAAT EN PRAAT EN VERTEL EN VERTEL EN VERTEL EN VERTEL.

DAN WORD IK ME GEWAAR DAT IK IETS IN MIJN ARMEN HEB, VASTHOUD. IETS IN AMORFE TOESTAND. ALLEEN DE CONTOUREN, ZOALS EEN MOEDER EEN KINDJE IN HAAR ARMEN DRAAGT. NEE, NIET ZOALS, IK HÉB EEN KINDJE IN MIJN ARMEN. IK ZIE HET KINDJE NIET, MAAR ALLES IN MIJ WEET DAT HET EEN KINDJE IS. HET HOOFDJE RUST IN DE HOLTE VAN MIJN LINKERARM. MIJN RECHTERHAND ONDERSTEUNT MIJN LINKERARM VAN ONDEREN, MIJN HOOFD LICHTJES GEBOGEN NAAR HET GEZICHTJE. IK WIEG ZACHTJES HEEN EN WEER, IK WIEG HET KINDJE, IK WIEG... MEZELF...

OPEENS, VANUIT HET NIETS, WORD IK HET KINDJE, BEN IK HET KINDJE. IK VOEL ME GEDRAGEN, IK WORD GEDRAGEN... MET GESLOTEN OGEN ZIE, HOOR, VOEL IK HET MEEST SCHITTERENDE LICHT. HET IS WIT, BLAUW, GOUD, ZILVER. HET DANST OM MIJ HEEN, DOOR MIJ HEEN, SPREIDT ZICH UIT TOT IN DE EEUWIGHEID EN VERDER. BLAUW, ZO MOOI BLAUW, ONBESCHRIJFLIJK ZO MOOI BLAUW... EN IK HUIL, IK ONTROER, IK STROOM. ZULK EEN SCHOONHEID, ZO'N VREUGDE, ZO'N LIEFDE. OH WAT EEN RIJKDOM DAT IK DIT VOEL, ERVAAR, GEWAAR MAG ZIJN... EN WEER DAT BLAUW, ZO MOOI BLAUW... MARIA, IK WORD GEDRAGEN DOOR MARIA.

ALLES

Bijna de hele groep is al geweest. Het is inmiddels avond. Nu ben ik aan de beurt. Ik ga in het midden zitten, in kleermakerszit. De groep ruim rond mij heen. Ik vraag Chantal achter mij te willen plaatsnemen. Zij installeert zich. Ik krijg de zwarte parel in mijn handen aangereikt. Ik kijk strak, mijn ogen gericht op het nog lege kussen voor mij.

'Wie mag er voor jou verschijnen Dorien?' vraagt Sven.

Ik zeg: 'Ego.'

'Oké, je ego.'

'Nee, ego.'

'Oké, onze ego's.'

'Nee, ego.'

'Oké, ego.'

Ik leg de zwarte parel op het kussen voor mij. Ik roep het een en ander naar ego.

'Je hebt me in de weg gezeten. Je was niet handig. Je...'

Ik zoek naar meer woorden. Ik vind geen woorden meer. Er zijn ook geen woorden meer. Ik sluit mijn ogen, leg mijn handen op mijn benen met de handpalmen open naar boven, ik adem diep in, adem rustig helemaal uit, het is goed. Ik voel me zo gedragen, zo rustig, zo vredig. Alles is helemaal goed zoals het is.

De groep begint wat onrustig te worden. 'He, denk je dat je de koningin bent of zo?' 'Verlicht en getransformeerd zeker?' 'Ja ja, wie denk je wel niet dat je bent? Durf je niet meer of zo?'

Ik hoor ze roepen. Ik weet dat het de instructies zijn om degene die in het midden zit aan te sporen in het proces, maar het gaat gewoon langs mij heen, het blijft nergens aan haken, nergens aan hangen. Het enige dat ik ervaar: het is goed zo, het is helemaal oké met mij, maak je over mij geen zorgen, ik word immers gedragen, ik voel me zo gedragen.

Opeens roept een man: 'Stop! Ik heb respect voor deze vrouw.'

Ik voel dat dit iets met mij doet, ik ben hem dankbaar, voel me gezien.

'Maar,' vervolgt hij: 'ik benijd haar niet.'

Heel voorzichtig gebeurt er iets in mij, heel lichtjes komen er woorden naar boven, woorden die zich langzaam in mij laten horen: *jullie begrijpen mij niet...*

Heel langzaam en bijna geluidloos laten de woorden zich horen, voorzichtig komen ze naar buiten, krijgen ze zachtjes een stem: 'Jullie begrijpen mij niet...'

Sven herhaalt mijn woorden en stimuleert mij stevig en liefdevol om door te gaan: 'Jullie begrijpen mij niet, heel goed, ga maar door.' Zijn toon wordt wat luider. Mijn toon wordt wat luider: 'Jullie begrijpen mij niet, jullie begrijpen mij niet, jullie begrijpen mij niet.' Ik weet niet wat ik voel, ik word nadrukkelijker, bijna boos, voel me zo onbegrepen: 'Snappen jullie dat dan niet, jullie begrijpen me niet!' 'Harder,' roept Sven. 'Jullie begrijpen mij niet. En door, en door.'

Ik weet niet wat er met me gebeurt, ik blijf roepen: 'Jullie begrijpen mij niet.' Dan maakt Sven een kantelbeweging met zijn armen: 'En zeg nu: ik begrijp mezelf niet.' Ik tracht zijn woorden te produceren met mijn stem: 'Ik begrijp mezelf niet, ik begrijp mezelf niet, ik begrijp mezelf niet.' Ik hoor de woorden, ik heb geen idee wat het betekent. 'En door,' roept Sven. En ik blijf roepen: 'Ik begrijp mezelf niet.' Totdat opeens... ik werkelijk mezelf niet begrijp, niet meer begrijp, ik voel paniek opkomen, raak alle houvast kwijt vanbinnen. Vanbuiten houdt iets of iemand mij steeds steviger vast en ik roep: 'Ik weet niet meer wie of wat ik ben, ik weet niet meer wie of wat ik ben, ik weet niet meer wie of wat ik ben.' 'Maar dat geeft niet hoor,' hoor ik mezelf zachtjes zeggen, waarop ik brul: 'Maar het geeft wel! Het geeft AAALLLLLLLEEESSS...'

Totaal gefragmenteerd verdwijn ik.

Later, veel later, of misschien was het een beetje later, kom ik bij, kom ik terug van waar ik was. Waar was ik eigenlijk?

Met mijn ogen nog gesloten kijk ik vanbinnen, hoor ik vanbinnen, voel ik vanbinnen, voel ik vanbuiten, iemand houdt mij vast, ik voel me vastgehouden, omarmd, veilig. Een hand strijkt door mijn haar, over mijn wangen, ik word gewiegd, gewogen, beweeg zachtjes heen en weer, heel zachtjes...

Met mijn ogen nog gesloten zie ik vanbinnen een grafsteen, op een afstandje. Zo'n grijze grafzerk, zo'n langwerpige, laag aan de voorkant en naar achter toe in hoogte oplopend, met aan het einde zo'n kruis, dat is wat ik zie.

DONDERDAG 2 MAART 2017

BLIJ

IK BEN BIJNA THUIS UIT SCHOOL. HET IS VRIJDAGMIDDAG, 16 JUNI 1972, IK ZIT OP MIJN FIETS. MIJN OUDSTE ZUS SCHIET VANUIT DE ANDERE RICHTING OP HAAR FIETS LANGS MIJ HEEN. ZE IS OP WEG NAAR HAAR EIGEN HUIS, DENK IK. NAUWELIJKS ZICHTBAAR IS DE KORTE SNELLE BEWEGING DIE ZIJ MET HAAR HOOFD MAAKT VAN LINKS NAAR RECHTS. IK WEET HET METEEN: COR IS DOOD. ONZE BROER IS DOOD. SPLIT. IK VERDWIJN.

EEN PAAR UUR LATER. WE ZIJN IN DE SLAAPKAMER VAN ONS BUURMEISJE. MIJN JONGSTE ZUSJE EN IK, ZIJ BIJNA ACHT, IK BIJNA TIEN. BUURVROUW HEEFT TWEE STRETCHERS IN DE KAMER GEZET. WE BLIJVEN DAAR SLAPEN, BLIJKBAAR. WE STAAN OP DE STRETCHERS TE SPRINGEN EN HEBBEN PLEZIER. EEN BUURMEISJE VAN EEN ANDERE STRAAT ROEPT: 'NOU ZEG, DAT IS OOK STOM, NOU IS JULLIE BROER DOOD EN JULLIE STAAN TE LACHEN!' SPLIT TWEE.

DEZE BEELDEN, IK KEN ZE AL ZO LANG. AL ZO VAAK AAN ME VOORBIJGETROKKEN. HIER ZIJN ZE WEER. NU MET SPLIT. EN IK BEGRIJP HET ONMIDDELIJK. HIER IS HET GEBEURD.

IK ZAK WEER WEG.

NA EEN POOS, MISSCHIEN EEN KLEIN POOSJE, OPENBAART DIEZELFDE GRIJZE GRAFZERK ZICH VANBINNEN WEER VOOR MIJ. MET GESLOTEN OGEN KIJK IK TOE HOE HEEL LANGZAAM EN GELUIDLOOS HET DEKSEL ZICH OPENT...

EN DAAR, DAAR STAPT ZE OVER DE RAND, UIT DE KIST. DAAR STAAT ZE, IN HAAR ROOD-FLUWELEN JURKJE, MET WITTE FLINTERLICHTE VEREN DONSJES AAN DE HALSRAND EN WITTE FLINTERLICHTE VEREN DONSJES BIJ HAAR BEIDE POLSJES, EN DRIE WITTE FLINTERLICHTE VEREN DONSJES OP DE VOORZIJDEN VAN HAAR JURKJE. IN HAAR WITTE MAILLOT, MET PRACHTIG MOTIEF. AAN HAAR VOETJES DE GLANZENDE ZWARTE LAKSCHOENTJES, MET DE O ZO ZORGVULDIG GESTRIKTE VETERS. DE ROOD MET WIT GESTREEPTE HAARBAND BEGELEIDT HAAR GLANZENDE DONKERE EN LANGE HAREN ZO MOOI LANGS HAAR GEZICHT EN DOET HAAR NOG MEER STRALEN. DAAR STAAT ZE, ZO HELEMAAL TROTS EN BLIJ BRUIDSMEISJE AAN HET ZIJN BIJ HET HUWELIJK VAN HAAR OUDSTE ZUS.

ADEMLAOS KIK IK NAAR HAAR.

ZIJ KIKT NAAR MIJ. ZE LOOPT, NEE, ZE SCHRIJDT, IN MIJN RICHTING, NAAR MIJ TOE, ALS OF ZE OP WOLKEN LOOPT, DE TIJD VERTRAAGT, DE TIJD VERSNELT, ER IS GEEN TIJD MEER, TIJD BESTAAT NIET MEER... EN DAN, ZE STAPT IN MIJ, MIJN KLEINE MEISJE STAPT IN MIJ. MIJN RECHTERHAND GAAT NAAR MIJN BUIK, MIJN RECHTERMIDDELVINGER DUWT MIJN NAVEL IN MIJ, EN IK VOEL BLIJJJJJJJJJJJ.

MIJN KLEINE MEISJE IS TERUG. ZE IS WEER TERUG. BLIJ. *FULL BODY* BLIJ.

IK STA OP, MIJN VINGER BLIJFT OP DEZELFDE PLEK, IK ZOEK SVEN, IK VIND SVEN. 'SVEN, MIJN KLEINE MEISJE IS WEER TERUG. IK VOEL BLIJ!'

SVEN STRAALT MET ME MEE. HIJ LOOPT MET ME NAAR BUITEN, WAAR IK HELEMAAL VOLOP *FULL BODY* BLIJ KAN ZIJN. ALLES IN MIJ IS BLIJ. ELKE CEL IN MIJ IS BLIJ. ER IS ALLEEN MAAR BLIJ.

IK GA WEER NAAR BINNEN, GA WEER LIGGEN OP MIJN PLEK. MET EEN STRALENDE GLIMLACH EN GESLOTEN OGEN ZIE IK HOE MIJN KLEINE MEISJE WEER IN MIJ IS. ZE ZIT NAAST ME, IN MIJN BUSJE. OPEENS VANUIT HET NIETS ZIE IK HOE AL MIJN KLEINE MEISJES NAAR MIJ TOE KOMEN. KOM ER MAAR IN HOOR, KOM MAAR IN HET BUSJE. MIJN HELE ACHTERBANK VULT ZICH MET AL MIJN KLEINE MEISJES. DE FOTO'S VAN VROEGER ZWEVEN EN DARTEN LANGS ME, ZO MIJN BUSJE IN, ZE VINDEN HUN PLEK, ALS VANZELF, ZO VANZELF WEER TERUG NAAR DAAR WAAR ZE OOI VANDAAN GEKOMEN ZIJN. *DONALD DUCKIE* LEZEND MET MIJN ZUSJE, SAMEN IN DE GROTE LUIE STOEL. ACHTER MIJN STRIJKPLANKJE, MET MIJN PANTOFFELTJES AAN, TERWIJL IK ALS GROTE ZUS TROTS NAAR MIJN KLEINE ZUSJE KIK HOE ZE PROBEERT TE STRIJKEN. ZE ZIJN ER ALLEMAAL. ALLEMAAL WEER TERUG. BLIJ.

HEEL. WEER HEEL. ZO VOELT DAT DUS.

IK ZAK WEER WEG.

Ik neem me voor om thuis een collage te maken, van alle foto's van mijn kleine meisjes. Heel. Zo voelt dat dus.

AL LANG

Met een mand vol gevouwen wasgoed ga ik de trappen op. Zoals zo vaak lichtjes rennend, want hoe heerlijk is dat voor je lijf, om de energie lekker te laten stromen. Ik stap de overloop op en... stokstijf blijft mijn lijf staan, mijn mond valt open, mijn ogen springen bijna uit hun kassen. Oh! Het is er al. Het is er al lang. Ik heb het al lang gemaakt. Hier hangt het. Bijna elke dag loop ik erlangs.

Verbijsterd, en tegelijkertijd ook helemaal niet. Zo werkt het dus. Zo dus. Tijd bestaat helemaal niet. Tijd is slechts een illusie. Toch?

Op A3-formaat, ingelijst, al bijna vijf jaar hangt de uitnodiging die ik stuurde voor mijn vijftigste verjaardag daar. In twee lijsten. Links de voorkant. Een foto van mij, gehurkt in het gras, aan de rand van de straat voor het huis van mijn vriendin, achter mij de polder. Het kon nog net voor het te donker zou zijn. In mijn felblauwe jurk met spijkerjack, op mijn hurken, hand onder mijn kin, *big smile*. Die moest op de uitnodiging komen te staan. Iedereen mocht komen, jong en oud. Rechts de lijst met de achterkant. Zestien foto's, van mijn geboorte tot partnerzijn en het o zo kostbare moederschap. De eerste acht in zwart-wit. De tweede acht in kleur. Daar hangen ze dus, mijn kleine meisjes, ik had ze al lang ingelijst, ik had ze al lang weer naar boven, naar buiten, naar voren gehaald, in het licht gezet. Iets in mij wist het al lang, dat het eraan stond te komen. Nu weet alles in mij het. Weten zonder verstand, weten met mijn hele ziel en zaligheid.

Het was niet zo dat mijn kleine meisjes er niet meer waren, het was alleen zo dat er eerst iets moest gebeuren. Ik moest ruimte maken. Ik moest het wel zelf doen, maar ik hoefde het niet alleen te doen. Ik kon het niet alleen. Sterker nog, alleen was dit door niets en niemand te doen.

De lijst neem ik mee naar beneden. Hij krijgt een plekje op de vensterbank in mijn werkkamer. Ik kijk naar mijn kleine meisjes en terwijl mijn linkerhand de weg naar mijn hart vindt, duwt mijn rechtermiddelvinger automatisch mijn navel in mij.

Nog weken, nog maanden, nog steeds, vindt mijn rechtermiddelvinger de weg naar mijn navel. Terug naar daar waar zij ooit vandaan gekomen is.

WAT ERG

Waar is hij nou? Ik begrijp er niets van. Ik kijk om me heen, naar de bedden rechts, naar de bedden links, ik loop helemaal de zaal door, tot aan de ramen, geen Cor te bekennen. 'Dorien, kom je.' Ik hoor mijn moeders stem ergens achter mij vandaan komen. Ik kijk achterom. Daar zit mijn moeder, aan het eerste bed meteen rechts als je de zaal opkomt. Huh, is dat Cor? Ben ik hem dan net gewoon voorbijgelopen? Dat kan toch niet? Ik herken hem niet. Ik begrijp het niet... Tot ik in de gaten heb dat het verband niet meer om zijn hoofd zit. Ik herken hem nauwelijks, zo zonder verband, helemaal kaal. Oh mijn God, ik herken mijn eigen broer niet! Een golf van schaamte overspoelt me, neemt me helemaal over, boven en onder en voor en achter en binnen en buiten, tot er niets meer van mij over is. Schaamte, ik verdwijn in de schaamte, ik ben schaamte, schaam me. Schaam je...

Ik weet het echt niet meer. Kan het ook niet meer terughalen. Heb ik nog met hem gesproken? Heeft Cor nog iets tegen me gezegd? Heb ik nog iets tegen hem gezegd? Vast wel. Het moet zo zijn. Toch? Ik weet het echt niet meer. Was dit de laatste keer dat ik hem nog levend heb gezien? Was hij toen eigenlijk al blind? Of was dat later, toen hij voor de derde keer een hersenvliesontsteking had gehad? Ik weet het echt niet meer. Oh wat erg, ik weet het echt niet meer. Wat erg dat ik het echt niet meer weet, wat erg dat ik het echt niet weet...

APETROTS

Minstens zo groot als dit. Ik houd mijn handen een stuk van elkaar, op schouderbreedte, mijn ellebogen tegen mijn ribben gedrukt. Dit formaat. Zo groot was de krakeling die ik kreeg. In mijn herinnering, dus echt waar.

Het laatste wat ik me herinner van Cor, toen hij nog echt leefde, was de avond voor het ongeluk. Vrijdagavond, ik mocht met hem mee, in het Volkswagenbusje, naar Hem-Venhuizen. Er moesten bloemen afgeleverd worden. Of gehaald. Geen idee. Maakt ook geen donder uit. Ik mocht met hem mee, dat was altijd bijzonder. Altijd? Ben ik vaker met hem mee geweest om bloemen te brengen of te halen? Geen idee. Maar ik herinner me dat ik het heel bijzonder vond. Of herinner ik me dat omdat ik nu weet dat dat toen de laatste keer was? Mijn laatste herinnering aan Cor, met Cor, voordat hij dat ongeluk kreeg? Dus voordat hij eigenlijk doodging? Zo'n negen weken eigenlijk doodging? Geen idee.

Het waren heel aardige mensen daar bij dat bloemenbedrijf. Dat moet zo zijn, anders zou ik nooit zo'n joekel van een krakeling hebben gekregen. Toch?

Was het eigenlijk donker toen we terugreden naar huis? Dat moet wel zo zijn. Zomertijd was er nog niet in 1972. Met de beste wil van de wereld kan ik me de rest van die avond niet meer voor de geest halen. Het enige wat ik me nog herinner is die grote krakeling. En dat ik naast Cor zat, voorin het Hanomagbusje. Of was het nou een Volkswagenbusje? Geen idee. Het maakt ook geen donder uit.

Wat wel uitmaakt is dat ik me trots voel, daar op dat moment, dat ik naast mijn grote broer zit, dat ik met hem mee mag naar Hem-Venhuizen.

Heb ik eigenlijk nog andere herinneringen aan Cor? Dingen die ik me echt herinner? Zijn stem, ja. Wat bijzonder eigenlijk, dat ik me zijn stem herinner. Dat rauwe, dat schraperige, alsof je even moet hoesten, even schrapen om die kriebel weg te halen. Maar dat hoorde gewoon bij zijn stem. En zijn sproeten, zijn gezicht vol met sproeten. Heel veel sproeten. Net als mijn oudste zus.

De geweven tasjes uit Griekenland. Een voor mijn zusje en een voor mij. Die had hij speciaal voor ons meegenomen. Die van mij was vooral groen, ik heb hem nog steeds, al die keren meeverhuisd.

En in onze huiskamer staat de grote donkergroene boekenkast. Die kreeg ik veel later, toen mam ging verhuizen en het ouderlijk huis verkocht werd. Toen werden er heel veel spullen verdeeld, want dat kon natuurlijk niet allemaal met mam mee. De boekenkast van Cor, die wilde ik graag, heel erg graag. Dat was geloof ik het enige wat ik heel graag wilde. Die kist was van toen hij op het seminarie zat, in Tilburg. Daar kreeg hij ook Grieks en Latijn. Zou hij daarom toen die keer naar Griekenland zijn gegaan? Geen idee. Maakt ook geen donder uit.

Zijn Latijnse woordenboek heb ik in onze boekenkast staan, zo'n dik exemplaar, met dat bruine kaftpapier eromheen. Die kon ik gebruiken op het gymnasium. Heb ik dat eigenlijk wel gedaan? Vast wel. Toch? Zijn naam staat erin, zelf geschreven, ik herken zijn handschrift. Kan niet anders.

Volgens mijn broer die na Cor komt, Kees, was Cor dol op mij. Dan had hij me boven op zijn nek gezet en liep hij apetrots met me rond. Ik heb er een foto van. Ik zie mezelf boven op Cors nek, op het pad naast ons huis. Ben ik dat? Ja. Blijkbaar. Oh, wat had ik me dit graag herinnerd.

Maar ik dwaal af.

AFDWAALDE

Ik herinner me veel data, maar niet de datum van de dag van het ongeluk. Het moet zaterdag 15 april zijn geweest, ik heb het teruggerekend en zojuist opgezocht.

Op een of andere manier komen we te weten dat Cor een ongeluk heeft gehad. Toen was er ook op zaterdag gewoon nog bloemenveiling. Dan vertrok hij al heel vroeg, om halfvijf of zo. Met de jongens van Pepping, die kwamen hem dan ophalen. Zij waren er goed vanaf gekomen. Zij leven nog gewoon. De oudste zie ik regelmatig in het dorp. Dan realiseer ik me dat hij nog wel leeft. Hij zat achter het stuur. Of was het zijn jongere broer? Het was heel erg mistig. Hoe is het eigenlijk gebeurd? De auto is blijkbaar van de weg geraakt. Tegen een boom aan. Cor is uit de auto geslingerd. Er waren toen misschien nog geen autogordels. Ach natuurlijk waren die er wel, alleen was het toen nog niet verplicht om ze om te hebben. Belachelijk. Later, veel later, hoorde ik een keer van iemand dat Cor met zijn hoofd tegen de boom was gekomen, en dat zijn hersenen er een stuk uit lagen, en dat iemand die er weer in heeft gedaan. Een brandweerman of zo. Jeetje, dat moet ook vreselijk zijn geweest voor die man.

Het is pas een uur of acht, schat ik, ik ben al op, met een paar tantezeggers, die slapen namelijk bij ons. Ze hebben net een paar dagen geleden een broertje gekregen. Ik denk dat de politie aan de deur kwam. We hadden nog geen telefoon. Die kregen we pas toen ik in de brugklas zat. Ik herinner me dat nog goed. In de

hal, daar hing het apparaat. En als de telefoon ging dan vlogen we allemaal naar de deur, wie het eerst bij de telefoon was. En ik weet ook nog toen we in de brugklas met Engels met een boek bezig waren, dat het ging over sciencefiction, het jaar *two thousand one hundred ffity five*, 2155, waarop ik heel hard riep: 'Oh, dat is ons telefoonnummer!' Waarop een vriendinnetje er nog luider bovenop riep: 'Niet waar, dat is ons nummer.' En ik me terstond realiseerde dat ze gelijk had, ons nummer was immers 2251. Oeps. Heb ik toen ook schaamte gevoeld? Zou zomaar zo kunnen zijn. Vast.

Maar ik dwaal af.

Eigenlijk niet zo gek, dat ik afdwaalde. Vanaf deze zaterdagochtend dwaalde ons hele gezin af. Voor altijd. Maar dat wist ik toen nog niet.

GEK

Na ongeveer drie maanden kwam ik uit het ziekenhuis. Verliet ik het ziekenhuis. Mocht ik uit het ziekenhuis. Gek, maar hoe zeg je dat eigenlijk? Als je drie maanden in het ziekenhuis hebt gelegen. Ik moest wel veel liggen, maar echt 'gelegen', dat was het ook weer niet. Eigenlijk was het ook niet echt het ziekenhuis, alsof ik een ziekte had of zo. Dat was het toch ook niet echt? Nee, niet echt. Ik 'lag' immers op de PAAZ, maar dat was omdat er ergens anders niet echt plek was. Of was het juist andersom, dat ik op een gewone verpleegafdeling kwam te 'liggen' terwijl ik eigenlijk op de PAAZ, Psychiatrische Afdeling Algemeen Ziekenhuis, opgenomen hoorde te zijn? Om gek van te worden, al die hokjes.

Ha ha, ik had hem toch wel mooi tuk, die arme psycholoog. Je gaat toch niet denken dat ik drieënzestig kilo ga wegen voordat ik naar huis mocht. Nee, die vlieger zou niet opgaan. En met net aan negenenvijftig kilo had ik het voor elkaar. Ik mocht naar huis. Na drie maanden. Nu noem ik het 'een periode van crisis-interventie'. En dat is echt iets anders dan 'beter worden'.

Nu zeg ik: alles is precies gegaan zoals het moest gaan.

Maar toch, stel nou dat mijn eerste psycholoog, dokter Nijk, níet ziek was geworden, hoe zou het dan gelopen zijn?

NAAM

'Dat is veel te hoog, 160 over 105. Ik moet je doorverwijzen naar de internist. Heb je veel stress misschien?' De arts op de sportacademie legt de bloeddrukmeter neer en kijkt me aan. 'Nee hoor,' hoor ik mezelf zeggen. Stress, ik heb geen idee wat hij daarmee bedoelt. Als ik het allemaal zou snappen, dan... Ja, wat dan eigenlijk? Ik kwam toch voor mijn knie? Daar had ik vaak last van. Een soort verdikking, uitstulpinkje aan de buitenkant. Hoezo mijn bloeddruk opnemen eigenlijk?

'Ik denk dat ik weet wat je hebt,' zegt dokter Vleer, de internist. Hij is een aardige man. Iets in mij wil het graag weten. Heel graag zelfs. Ik weet eigenlijk niet waarom ik het zo graag wil weten. Ik kijk hem aan en maak hem blijkbaar op een of andere manier duidelijk dat hij mag zeggen wat hij denkt dat ik heb. Vraag ik het hem of maak ik een beweging met mijn gezicht zodat hij snapt dat hij het kan zeggen? Geen idee. Niet belangrijk ook. Dokter Vleer leunt iets naar voren: 'Volgens mij heb jij anorexia nervosa.'

Opgelucht. Opgetogen. Blij. Huh? Iets in mij is blij. Ja, zo blij dat het een naam heeft. Want als het een naam heeft, dan kun je er ook iets aan doen. Toch?

Dokter Vleer leunt achterover in zijn stoel. Hij kijkt me zacht en duidelijk aan. Ademt rustig in, ademt rustig uit. 'Ik ken iemand die deskundig is in het begelei-

den van meisjes en jongens met eetstoornissen en ik kan je met hem in contact brengen.' Het is even stil. Hij blijft me rustig aankijken. En dan vervolgt hij: 'Je kunt ook aan mij vragen of ik je wil helpen.'

Dit moet eerst even door me heen. Deze woorden, deze constructie ken ik niet. Ken ik niet in de zin van dat 'ik iemand moet vragen om mij te helpen'. Dit komt niet in mijn referentiekader voor. Alsof ik de Mount Everest over moet terwijl ik nog nooit een berg beklommen heb.